

การศึกษารูปแบบภาษาที่ใช้ในการแสดงระดับความมั่นใจ ในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของนักศึกษา

INVESTIGATING THE USE OF HEDGES IN STUDENTS' ENGLISH ESSAY WRITING

ยุพาภรณ์ ศรีตระการ

Yupaporn Seetrakarn

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน วิทยาเขตขอนแก่น

Faculty of Technical Education, Rajamangala University of Technology Isan, Khon Kaen Campus

บทคัดย่อ

งานวิจัยชิ้นนี้เป็นการศึกษาการใช้รูปแบบภาษาในการแสดงระดับความมั่นใจในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของนักศึกษาเพื่อประเมินประสิทธิภาพในการใช้รูปแบบภาษานี้และนำผลการศึกษามาเป็นแนวทางในการนำเสนอปรับปรุงเนื้อหาหรือการเขียนเรียงความให้มีประสิทธิภาพต่อไป เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้คือ งานเขียนของนักศึกษา จำนวน 19 คน และหนังสือเรียนรายวิชาการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลโดยศึกษารูปแบบและประเภทของการใช้ภาษาเพื่อแสดงระดับความมั่นใจในการเขียนแสดงความคิดเห็นของนักศึกษาในหัวข้อที่กำหนดโดยอ้างอิงจากกรอบแนวคิดของ Hyland (2005)

ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีการใช้ภาษาในการแสดงระดับความมั่นใจในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ และพบรูปภาษานี้มากในส่วนเนื้อเรื่อง (Body) ของเรียงความ โดยรูปแบบภาษาเดียวที่พบในงานเขียนของนักศึกษา คือ Modal verbs (เช่น 'May' หรือ 'Can') แสดงให้เห็นถึงความรู้ความเข้าใจที่จำกัดของนักศึกษาเกี่ยวกับการใช้คำเพื่อแสดงระดับความมั่นใจของนักศึกษา นอกจากนี้ยังพบปัญหาเกี่ยวกับไวยากรณ์และการเลือกคำที่เหมาะสมในการใช้ภาษาที่แสดงระดับความมั่นใจในงานเขียนของนักศึกษาด้วยเช่นกัน

อ้างอิงจากผลการศึกษาในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เสนอแนะแนวทางในการจัดเนื้อหาหรือการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ และเสนอแนะแนวทางที่เป็นประโยชน์สำหรับการศึกษาครั้งต่อไป

คำสำคัญ: งานเขียนของนักศึกษา ภาษาที่แสดงระดับความมั่นใจ การเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ

Abstract

This study investigated the use of hedging devices in students' English essay writing to assess students' ability in using the devices, and to propose the future improvements of course contents. The research instruments included students' 19 written drafts and an 'English Essay Writing' textbook. Following Hyland (2005), the data analysis involved the identification of different types of hedges used by students to express their opinions on the assigned topic.

The findings showed evidence of hedging devices used in student writing, especially in the 'Body' section of the essay. The only kind of hedging devices used by the students was 'Modal Verbs', such as 'May' or 'Can', reflecting the students' limited word choice with hedging devices. In addition to this, students' use of hedging devices was found to have problems in terms of grammar and use of appropriate words.

Based on the research findings, the study has proposed some guidelines for the development of the English Essay Writing Course contents in this particular context as well as some implications for future research.

Keywords: Student Writing, Hedges, English Essay Writing

บทนำ

ในปัจจุบันภาษาอังกฤษมีความสำคัญทั้งในบริบททางวิชาการ (Academic) และวิชาชีพ (Career) (Kulprasit & Chiramanee, 2013: 92) เนื่องจากภาษาอังกฤษมีบทบาทในฐานะเป็นภาษานานาชาติ (International language) และถูกใช้เป็นภาษาราชการ (Official Language) ในบางประเทศ (Intapat, 2016: 311) ในบริบทของประเทศไทยภาษาอังกฤษมีความจำเป็นและสำคัญในฐานะเป็นภาษาทำงานของอาเซียน (The ASEAN Charter, 2007) บัณฑิตที่มีความรู้ความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษจึงเป็นที่ต้องการของตลาดแรงงาน ในขณะที่ภาษาอังกฤษมีความสำคัญเป็นอย่างมาก ทักษะทางด้านนี้ของนักศึกษาไทยยังอยู่ในระดับที่ต่ำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการเขียนซึ่งพบว่าเป็นทักษะที่ยาก (Syananondh & Padgate, 2005: 68; Padgate, 2008: 31)

Hyland (2005: 175) กล่าวว่า กระบวนการเขียนเป็นกระบวนการสื่อความหมาย ซึ่งเกิดขึ้นโดยผ่านการ

ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เขียนและผู้อ่านในบริบทเฉพาะทางสังคม (Meanings are ultimately produced in the interaction between writers and readers in specific social circumstances) การเขียนในปัจจุบันได้มีการเปลี่ยนแปลงจากรูปแบบเดิมที่เน้นการเขียนแบบไม่มีอคติ (Objective) ไร้ตัวตน (Faceless) ไม่แสดงความเป็นส่วนตัวหรือขาดการปฏิสัมพันธ์ (Impersonal Form of Discourse) มาเป็นรูปแบบใหม่ที่เน้นการเขียนแบบเชิญชวนและการสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน (A Persuasive Endeavour Involving Interaction between Writers and Readers) โดยการเขียนในลักษณะนี้จะเป็นการใช้ภาษาเพื่อแสดงการยอมรับ (Acknowledge) เจรจา (Negotiate) และสร้างสัมพันธ์ภาพทางสังคม (Construct Social Relations) ผู้เขียนสร้างความน่าเชื่อถือ (Credibility) ต่อผู้อ่านในงานเขียนของตนโดยการสร้างความสมัครสมาน (Solidarity) กับผู้อ่าน มีการประเมินข้อมูลและตอบรับข้อคิดเห็นที่แตกต่าง ด้วยเหตุนี้กระบวนการเขียนเชิง

วิชาการจึงประกอบไปด้วยรูปแบบการเขียนที่แสดงให้เห็นว่าผู้เขียนมีความตระหนักถึงผู้อ่าน มีการควบคุมระดับของความเป็นส่วนตัวในงานเขียนเพื่อสร้างความน่าเชื่อถือต่อข้อเสนอหรือข้อโต้แย้งของตนและรูปแบบภาษาที่ช่วยให้ผู้เขียนบรรลุวัตถุประสงค์เหล่านี้คือ การใช้ภาษาที่แสดงระดับความมั่นใจ (Hedging)

งานวิจัยชิ้นนี้เป็นการศึกษารูปแบบการใช้ภาษาที่แสดงระดับความมั่นใจในงานเขียนของนักศึกษาเพื่อประเมินประสิทธิภาพในการเขียนและนำผลการศึกษามาเป็นแนวทางในการปรับปรุงเนื้อหาการเรียนการสอนวิชาการเขียนเรียงความให้มีประสิทธิภาพต่อไป โดยมีคำถามการวิจัยดังต่อไปนี้

- กลุ่มตัวอย่างมีการใช้ภาษาที่แสดงระดับความมั่นใจ (Hedges) เพื่อแสดงจุดยืน (Position) นำเสนอข้ออ้าง (Claims) หรือข้อโต้แย้ง (Arguments) ของตนในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษหรือไม่ ถ้ามีเป็นประเภทใด
- การใช้ภาษาที่แสดงระดับความมั่นใจในงานเขียนของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพหรือไม่อย่างไร
- ปัญหาในการใช้ภาษาที่แสดงระดับความมั่นใจของกลุ่มตัวอย่างคืออะไร

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อทราบรูปแบบและลักษณะการใช้ภาษาที่แสดงระดับความมั่นใจในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของนักศึกษา
2. เพื่อทราบปัญหาในการใช้ภาษาที่แสดงระดับความมั่นใจ (Hedges) ในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของนักศึกษา
3. เพื่อนำผลการวิจัยมาเป็นแนวทางในการนำเสนอปรับปรุงเนื้อหาการเรียนวิชาการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

บททวนวรรณกรรม

1. ภาษาที่แสดงระดับความมั่นใจ (Hedging Devices)

Hedging เป็นการใช้รูปแบบภาษาเพื่อจำแนกข้อเท็จจริง (Facts) ออกจากข้ออ้าง (Claims) โดยการแสดงความลังเล (Hesitation) หรือความไม่แน่นอน (Uncertainty) (Academic English Online, 2012) Hedging เป็นกลวิธีทางการสื่อสารที่ช่วยให้ผู้เขียนหรือผู้พูดปรับระดับของข้อกล่าวอ้างหรือถ้อยคำให้นุ่มนวลลง เพื่อให้ข้ออ้างนั้นเป็นที่ยอมรับของผู้อ่าน การเขียนในบางบริบท เช่น การเขียนเชิงวิจารณ์จำเป็นต้องใช้ Hedging devices เนื่องจากว่าหากข้ออ้างหรือถ้อยคำถูกนำเสนอไปโดยไม่ใช้รูปแบบภาษาเหล่านี้ร่วมอาจจะสื่อความหมายในแนวข่มขู่ (Threatening) หรือไม่สุภาพ (Impolite) ทำให้ไม่ได้รับการยอมรับจากผู้ฟังหรือผู้อ่าน Hedges เป็นภาษาที่ใช้แสดงความไม่แน่นอน (Tentative Language) เพื่อแสดงระดับความมั่นใจ ลดการเผชิญหน้าหรือกล่าวอีกนัยหนึ่งเป็นการใช้ภาษาที่แสดงความไม่ชัดเจน ทำให้เกิดความสุภาพในการเขียน (Politeness) Hedging มีความสำคัญเป็นอย่างมากในการเขียนเชิงวิชาการ โดยสถาบันการศึกษาของ Centre for Learning and Professional Development (2012) แห่งมหาวิทยาลัย Birbeck University of London ได้อ้างว่าในทุกๆ 100 คำของบทความทางวิชาการทางด้านวิทยาศาสตร์ จะพบการใช้ภาษาที่แสดงระดับความมั่นใจประมาณ 1 คำ

Hyland (2005) กล่าวว่า รูปแบบภาษาที่แสดงระดับความมั่นใจประกอบด้วยการใช้ภาษาสี่ประเภทดังต่อไปนี้

- **Modal auxiliary verbs** (e.g. may, might, can, could, would, should) เช่น Such a measure **might** be more sensitive to changes in health after specialist treatment.
- **Modal lexical verbs doubting and evaluating rather than merely describing**

(e.g. to seem, to appear (epistemic verbs), to believe, to assume, to suggest, to estimate, to tend, to think, to argue, to indicate, to propose, to speculate) เช่น In spite of its limitations, the study appears to have a number of important strengths.

- **Probability adjectives** (e.g. possible, probable, un/likely) เช่น It is likely to result in failure.

- **Nouns** (e.g. assumption, claim, possibility, estimation, suggestion) เช่น The estimation is that one in five marriages end in divorce.

- **Adverbs** (e.g. perhaps, possibly, probably, practically, likely, presumably, virtually, apparently) เช่น There is, perhaps, a good reason why she chose to write in the first person

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

Afshar, Moradi & Hamzavi (2013) ศึกษาเปรียบเทียบความเหมือนและความต่างในความถี่ของการใช้ภาษาที่แสดงระดับความมั่นใจ (Hedging Devices) ในบทความรายงานการวิจัยที่ตีพิมพ์ในวารสาร 3 สาขาวิชาคือ มนุษยศาสตร์ (Humanities) วิทยาศาสตร์พื้นฐาน (Basic Sciences) และเกษตรกรรม (Agriculture) ผลการวิจัยพบว่า บทความในวารสารสาขามนุษยศาสตร์มีการใช้ภาษาที่แสดงระดับความมั่นใจ (Hedging Devices) มากที่สุด และบทความในสาขาวิทยาศาสตร์พื้นฐาน (Basic Sciences) และเกษตรกรรม (Agriculture) มีการใช้รูปแบบภาษานี้จำนวนน้อย นอกจากนี้ยังพบว่ามีการใช้ภาษาประเภทนี้ในส่วนการอภิปรายผล (Discussion) ของบทความจำนวนมาก

Getkham (2001) ได้ศึกษารูปแบบการใช้ภาษาที่แสดงระดับความมั่นใจ (Hedging Devices) ในบทความวิจัยสาขาภาษาศาสตร์ประยุกต์โดยเปรียบเทียบความถี่ของการใช้ภาษาทางด้านนี้แต่ละประเภท ได้แก่ Lexical Verb Hedges, Modal Verb Hedges, Adverb

Hedges และ Adjective Hedges ที่ปรากฏในส่วนต่างๆ ของบทความ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ประเภทของภาษาที่แสดงระดับความมั่นใจที่ใช้มากที่สุด ได้แก่ Modal Verb และส่วนที่มีการใช้มากที่สุดของบทความคือ ส่วนบทนำ (Introduction) และส่วนอภิปรายผล (Discussion)

Mei (2013) ได้ศึกษาเปรียบเทียบรูปแบบประโยคหรือข้อความที่แสดงระดับความมั่นใจและสถานภาพของสมมติฐานในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชามนุษยศาสตร์ โดยเปรียบเทียบประเภทของภาษาที่แสดงระดับความมั่นใจในการแสดงความคิดเห็นหรือโต้แย้งในเรียงความ ผลการวิจัยพบว่า ความถี่ของประเภทของภาษาที่แสดงความมั่นใจในเรียงความของนักศึกษาแตกต่างกันออกไปขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ในการเขียนของผู้เรียนในแต่ละครั้งว่าต้องการมีบทบาทมากน้อยเพียงใดในการนำเสนอข้อโต้แย้งแต่ละครั้ง นอกจากนี้ยังพบว่า นักศึกษากลุ่มที่มีคะแนนการเขียนสูงมีการใช้ภาษาที่แสดงความมั่นใจในรูปประโยค Factual Statement, Interpretation Support และ Interpretation-mean Statements โดยภาษาที่แสดงระดับความมั่นใจ (Hedging Devices) ที่ใช้ในประโยค 2 ประเภท หลังเป็นการใช้เพื่อวัตถุประสงค์ในการยืนยันความสำคัญของหลักฐานที่นำมาโต้แย้ง

วิธีการวิจัย

งานวิจัยชิ้นนี้เป็นการศึกษาแบบกึ่งปริมาณกึ่งคุณภาพ (Mixed Methods) โดยมีเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ ตัวอย่างงานเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี วิทยาเขตขอนแก่น ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ (English Essay Writing) ในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2557 จำนวนทั้งหมด 19 คน ซึ่งรายวิชานี้มีเนื้อหาการเรียนรู้อย่างชัดเจนในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 เนื้อหารายวิชาการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ

บทที่	เนื้อหา
1	Fundamental elements of academic writing: Noun and noun groups
2	Fundamental elements of academic writing: Verb and verb groups
3	Cohesion and coherence (Revision of paragraph structure & cohesion and coherence at paragraph level)
4	Writing an argumentative essay
5	Argumentative essays with a counter argument
6	Discussion

ในการศึกษาครั้งนี้ นักศึกษาได้เขียนเรียงความในหัวข้อ “The way that people dress can indicate their personalities. Do you agree or disagree?” ซึ่งเป็นงานเขียนขั้นสุดท้ายที่นักศึกษาได้รับมอบหมายหลังจากได้ศึกษาเนื้อหาครบตามหัวข้อที่แสดงในตารางที่ 1 และได้ฝึกเขียนเรียงความในหัวข้ออื่นๆ มาแล้ว

ก่อนทำการเก็บข้อมูลวิจัยผู้วิจัยได้ประกาศและชี้แจงหัวข้อวิจัย จุดประสงค์การวิจัย และแจ้งนักศึกษาให้แสดงความจำนงในการมีส่วนร่วมในการศึกษาครั้งนี้ ซึ่งเป็นการสมัครใจและยินยอมให้ผู้วิจัยสามารถนำข้อมูลมาวิเคราะห์ประกอบการวิจัยได้ นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้แจ้งนักศึกษาว่าการตัดสินใจเข้าร่วมโครงการในครั้งนี้จะไม่มีผลต่อคะแนนหรือการประเมินผลรายวิชาการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ และนักศึกษามีสิทธิ์รับทราบผลจากการวิเคราะห์งานเขียนของตนภายหลังจากการวิจัยเสร็จสิ้นลงแล้ว

ก่อนทำการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้จำแนกงานเขียนของนักศึกษาออกเป็น 3 กลุ่ม ตามผลการเรียนในรายวิชา

การเขียนที่ผ่านมา ตารางที่ 2 แสดงข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างทางด้านความรู้ความสามารถทางวิชาการ

ตารางที่ 2 ข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับผลการเรียนในรายวิชาการเขียนที่ผ่านมา

กลุ่ม	จำนวน (คน)	ระดับผลการเรียน ที่ผ่านมา
ผลการเรียนดี	6	A, B+, B
ผลการเรียนปานกลาง	5	C+, C
ผลการเรียนอ่อน	8	D+, D

หลังจากจำแนกกลุ่มนักศึกษาตามระดับความรู้ความสามารถทางวิชาการแล้ว ผู้วิจัยได้นำงานเขียนของนักศึกษามาวิเคราะห์ความถี่ในการใช้รูปแบบภาษาที่แสดงความมั่นใจแต่ละประเภท

โดยนำเสนอผลการวิจัยในเชิงสถิติแบบร้อยละ (%) ข้อมูลเชิงคุณภาพในการศึกษาครั้งนี้ได้จากการสัมภาษณ์แบบไม่เป็นทางการภายหลังจากการสรุปผลทางสถิติแล้ว เพื่อทราบความคิดเห็นของนักศึกษารวมทั้งวิเคราะห์ปัญหาที่เกี่ยวกับการใช้ภาษาในรูปแบบนี้ เพื่อนำข้อมูลมาสนับสนุนและเปรียบเทียบกับผลการวิจัยเชิงสถิติ โดยจะนำเสนอข้อมูลในเชิงพรรณนา

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยสามารถสรุปโดยอ้างอิงจากคำถามการวิจัยดังต่อไปนี้

1. กลุ่มตัวอย่างมีการใช้ภาษาที่แสดงระดับความมั่นใจ (Hedges) เพื่อแสดงจุดยืน (Position) นำเสนอข้ออ้าง (Claims) หรือข้อโต้แย้ง (Arguments) ของตนในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษหรือไม่ ถ้ามีเป็นประเภทใด

ผลจากการวิเคราะห์งานเขียนของนักศึกษพบว่า กลุ่มตัวอย่างจากทั้งสามกลุ่ม (ผลการเรียนดี ปานกลาง

และอ่อน) ทุกคนมีการใช้รูปแบบภาษาที่แสดงระดับความมั่นใจ โดยพบว่า ในงานเขียนของนักศึกษาที่มีผลการเรียนอยู่ในระดับดีมีความถี่ในการใช้รูปแบบภาษาที่แสดงระดับความมั่นใจอยู่ในระดับสูงกว่ากลุ่มอื่นๆ เมื่อวิเคราะห์จากงานเขียนของนักศึกษา โดยพิจารณาจากส่วนประกอบหลัก (Generic Stages) ของการเขียนเรียงความ 3 ส่วน ได้แก่ บทนำ (Introduction) เนื้อเรื่อง (Body) และสรุป (Conclusion) พบว่า ทั้งสามกลุ่ม

มีการใช้รูปแบบภาษาที่แสดงระดับความมั่นใจในส่วนเนื้อเรื่อง (Body) ซึ่งเป็นส่วนที่แสดงความคิดเห็นและข้อโต้แย้งของผู้เขียนมากที่สุด ตารางที่ 3 แสดงตัวอย่างการใช้ภาษาเพื่อแสดงระดับความมั่นใจในการแสดงความคิดเห็นและโต้แย้งของกลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่มในเนื้อเรื่อง (Body) ซึ่งเป็นส่วนที่นักศึกษาเขียนเพื่อนำเสนอข้อโต้แย้งและแสดงความคิดเห็น

ตารางที่ 3 ตัวอย่างการใช้ภาษาแสดงระดับความมั่นใจของกลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่มในส่วนเนื้อเรื่อง (ผลการเรียนดี ปานกลาง และอ่อน)

Student	ตัวอย่างงานเขียนบางส่วนที่มีการใช้รูปแบบภาษาที่แสดงระดับความมั่นใจ
G (ผลการเรียนดี)	First of all, dressing could not tell what person is like. For example; sometimes, you probably think a person who wear old clothes, may look so pathetic but in fact, he or she may be very rich. So, you should judge people on their action not their appearance.
R (ผลการเรียนปานกลาง)	Firstly, some people may dress to do their activities. Every day they must do something in daily life such as work, play sport, party sleep and etc. and people often dress appropriately to do the activities with the dressing can appear to other that they will go or they will do. It cannot indicate about their personality. Therefore, people dress to do, do not dress to present.
Q (ผลการเรียนอ่อน)	First, dressing can indicate their personal and preference, for instance, jeans and T-shirt wearer is likely to be simple and energetic person since this style consumes less time and easy to for maneuver. While neat dresser is considered as well-mannered, shy and learnt person. These are some impressions when other see how each other base on dress.

2. การใช้ภาษาที่แสดงระดับความมั่นใจในงานเขียนของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพหรือไม่ อย่างไร

เมื่อพิจารณาถึงประสิทธิภาพในการใช้ภาษาที่แสดงระดับความมั่นใจของนักศึกษา พบว่า นักศึกษา

ส่วนใหญ่จากทั้งสามกลุ่มได้มีการใช้ภาษาในรูปแบบนี้ อย่างถูกต้อง แต่ยังมีข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาอยู่บ้าง จำนวนหนึ่ง นอกจากนี้ยังพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการใช้ภาษาที่แสดงระดับความมั่นใจเพียงรูปแบบเดียวเท่านั้น คือ รูปแบบ Modal Verbs ซึ่งคำที่อยู่ในกลุ่มนี้ ได้แก่

May, Might, Can, Could, Shall, Should คำเหล่านี้ช่วยให้ผู้เขียนแสดงระดับความมั่นใจในการแสดงความคิดเห็นหรือข้อโต้แย้งได้บางกรณี แต่อย่างไรก็ตามการใช้ภาษาในรูปแบบเดิมยังไม่มีหลากหลาย และในบางกรณีการใช้รูปแบบภาษาที่แสดงระดับความมั่นใจในรูปแบบอื่นอาจจะมีความเหมาะสมมากกว่า ซึ่งหากยังมีการใช้คำแบบซ้ำๆ หรือไม่เหมาะสม อาจนำมาซึ่งการสื่อสารเพื่อนำเสนอข้อคิดเห็นหรือโต้แย้งที่ไม่สมบูรณ์

3. ปัญหาในการใช้ภาษาที่แสดงระดับความมั่นใจของกลุ่มตัวอย่างคืออะไร

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลเพิ่มเติมเพื่อศึกษาปัญหาในงานเขียนของนักศึกษาพบว่า ปัญหาในการใช้ภาษาเพื่อแสดงระดับความมั่นใจของนักศึกษาในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ สามารถจำแนกออกเป็น 3 ประเภทดังต่อไปนี้

• การใช้คำไม่เหมาะสม

ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาในงานเขียนของนักศึกษาที่เกี่ยวกับการใช้ภาษาที่แสดงระดับความมั่นใจในการนำเสนอข้อโต้แย้งที่ไม่เหมาะสมจำนวนมากที่สุด (14 คนจาก 19 คน คิดเป็นร้อยละ 73.68) ดังตัวอย่างที่พบในรูปแบบประโยคข้างล่างนี้

In conclusion, everyone can choose suitable clothes for themselves but sometimes, they might consider about occasion and place.

(นักศึกษา N)

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นว่า นักศึกษา N ใช้ภาษาที่แสดงระดับความมั่นใจในประโยค ซึ่งเป็นส่วนสรุปเพื่อยืนยันข้อโต้แย้งที่กล่าวมาทั้งหมดต่อผู้อ่าน ในส่วนนี้ผู้เขียนต้องการยืนยันข้อคิดเห็นของตนว่าทุกคนสามารถเลือกเครื่องแต่งกายที่เหมาะสมได้ แต่ในบางเวลาอาจจะแต่งกายโดยคำนึงถึงโอกาสและสถานที่ ซึ่งการกล่าวในลักษณะนี้เป็นการกล่าวที่อ้างตามความเป็นจริง ีความเป็นไปได้เกี่ยวกับเรื่องที่ถูกกล่าวอยู่ในระดับสูง จึงควรมีการลดช่องว่างในการแสดงข้อโต้แย้งกลับลงการใช้ Modal verb ในรูปปัจจุบันกาล (May) จึงมี

ความเหมาะสมมากกว่าการใช้รูปแบบอดีตกาล (Might) ซึ่งสื่อความหมายว่า สิ่งที่ถูกกล่าวสามารถเป็นจริงได้น้อยมาก และเป็นคำที่แสดงระดับความมั่นใจในระดับที่น้อยมาก การใช้ภาษารูปแบบนี้ไม่ได้แสดงความผิดพลาดตามหลักไวยากรณ์แต่อาจจะส่งผลให้การนำเสนอข้อคิดเห็นหรือข้อโต้แย้งสื่อความหมายคลาดเคลื่อนต่อผู้อ่านได้

• ปัญหาเกี่ยวกับไวยากรณ์และโครงสร้างประโยค

ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษา 4 คนจาก 19 คน (ร้อยละ 21.05) ยังใช้รูปแบบภาษาที่แสดงระดับความมั่นใจไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ดังแสดงในตัวอย่างข้างล่างนี้

People should to choose suitable and beautiful clothes for themselves if they want to be good looking.

(นักศึกษา J)

จากตัวอย่างข้างต้น นักศึกษา J มีการใช้ภาษาที่แสดงระดับความมั่นใจในการนำเสนอข้อคิดเห็นของตน และพบข้อผิดพลาดทางด้านไวยากรณ์และโครงสร้างประโยค โดยมีการใช้ Modal Verb (should) ซึ่งตามหลักไวยากรณ์แล้วต้องตามด้วยคำกริยาช่องที่ 1 (Infinitive Verb) ที่ไม่ต้องตามด้วย 'to' แต่ในกรณีนี้มีการใช้ที่ผิดหลักไวยากรณ์และส่งผลให้รูปประโยคไม่สมบูรณ์

• การใช้ภาษาที่แสดงระดับความมั่นใจในส่วนของประโยคที่ไม่ต้องการรูปภาษานี้

ปัญหาทางด้านนี้พบเพียงหนึ่งครั้งเท่านั้น (ร้อยละ 5.26) ในการเขียนเรียงความของนักศึกษา D ดังแสดงในตัวอย่างข้างล่าง

In conclusion, there are many reasons why we can indicate the personalities of people from the way that they dress.

(นักศึกษา D)

จากตัวอย่างข้างต้น นักศึกษา D ต้องการกล่าวว่า มีหลายเหตุผลที่ใช้ในการระบุบุคลิกภาพของแต่ละบุคคล ซึ่งรูปประโยคนี้มีการใช้ภาษาที่แสดงระดับความมั่นใจในส่วนที่ไม่มีความจำเป็นในการใช้ภาษาในรูปแบบนี้ กล่าวคือ การสื่อความหมายโดยไม่มีการแสดงระดับความมั่นใจอาจจะนำเสนอความหมายได้ชัดเจนมากกว่า ดังตัวอย่างที่แสดงในประโยคข้างล่างนี้

In conclusion, there are many reasons to indicate the personalities of people from the way that they dress.

สรุปและอภิปรายผล

ผลจากการวิจัยนำมาสู่ข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนการสอนในวิชานี้และแนวทางในการศึกษาครั้งต่อไป ซึ่งสรุปและอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

(1) การใช้ภาษาที่แสดงระดับความมั่นใจในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของนักศึกษา

จากการศึกษาครั้งนี้พบว่า นักศึกษามีการใช้ภาษาที่แสดงระดับความมั่นใจในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Centre for Learning and Professional Development (2012) ที่พบว่าในทุกๆ 100 คำ จะพบการใช้ภาษาที่แสดงระดับความมั่นใจประมาณ 1 คำ นักศึกษา D เขียนเรียงความภาษาอังกฤษจำนวนทั้งหมด 475 คำ พบว่า มีการใช้รูปแบบภาษานี้อยู่ 18 คำ จึงเป็นสัดส่วนที่เหมาะสมและสอดคล้องกับการศึกษาที่ผ่านมา ซึ่งหากพิจารณาจากส่วนประกอบหลัก (Generic Stages) ของการเขียนเรียงความก็พบว่า สัดส่วนการใช้ภาษาที่แสดงระดับความมั่นใจก็มีความเหมาะสมเช่นเดียวกัน โดยการศึกษาครั้งนี้ได้วิเคราะห์งานเขียนของนักศึกษาทุกคนพบว่า มีผลที่สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Centre for Learning and Professional Development (2012) แต่มีการใช้เพียงประเภทเดียวเท่านั้น คือ ประเภท Modal Verbs ซึ่งยังไม่หลากหลาย และซ้ำรูปแบบเดิม

นอกจากนี้ผลการวิจัยยังมีความสอดคล้องกับ

งานวิจัยของ Getkham (2001) ที่ได้ศึกษาการใช้ภาษาที่แสดงระดับความมั่นใจในการเขียนบทความวิจัยที่เกี่ยวกับภาษาศาสตร์ประยุกต์ (Applied Linguistics) โดยพบว่า มีการใช้ภาษานี้ในรูปแบบ Modal verbs เช่นเดียวกัน ถึงแม้ผลการวิจัยในครั้งนี้จะสอดคล้องกับการศึกษาที่ผ่านมา แต่จากการวิเคราะห์ข้อมูลได้พบว่ามีไม่มีความหลากหลาย และเป็นรูปแบบซ้ำๆ ได้แก่ May, Might, Can, Could ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์นักศึกษาเพิ่มเติมเพื่อหาสาเหตุของปัญหาดังกล่าว นักศึกษาส่วนมากกล่าวว่า คำดังกล่าวเป็นคำที่คุ้นเคย และนักศึกษายังไม่มีความรู้ความเข้าใจที่ลึกซึ้งเกี่ยวกับประเภทของภาษาที่แสดงระดับความมั่นใจ และความแตกต่างทางด้านระดับของความเป็นไปได้ หรือความมั่นใจ (Degree of Possibility and Certainty) ในการใช้คำเหล่านี้

ผลจากการวิจัยในครั้งนี้แสดงให้เห็นถึงความต้องการของนักศึกษาในการรับรู้และเข้าใจอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับประเภทและบทบาทของภาษาที่แสดงระดับความมั่นใจเพื่อใช้ในการเขียนเพื่อโต้แย้งและจูงใจ เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับความถี่ในการใช้ภาษาที่แสดงระดับความมั่นใจในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของนักศึกษาในส่วนประกอบหลักของเรียงความ (ย่อหน้านำ: Introduction, เนื้อเรื่อง: Body และย่อหน้าสรุป: Conclusion) ผลจากการวิเคราะห์งานเขียนของนักศึกษาพบว่า มีการใช้ภาษาที่แสดงระดับความมั่นใจในส่วนเนื้อเรื่อง (Body) มากที่สุด ซึ่งการเขียนในส่วนนี้ ผู้เขียนนำเสนอข้อโต้แย้ง และความคิดเห็นต่อผู้อ่าน ถึงแม้ข้อมูลที่ได้รับไม่ตรงกับผลจากการศึกษาในงานวิจัยของ Getkham (2001) ซึ่งพบว่า ผู้เขียนมีการใช้ภาษาที่แสดงระดับความมั่นใจในส่วนบทนำ (Introduction) และการอภิปรายผล (Discussion) เนื่องจากการศึกษาของ Getkham (2001) เป็นการศึกษางานเขียนบทความวิจัยซึ่งมีวัตถุประสงค์การใช้รูปแบบภาษาและโครงสร้างการเขียนที่แตกต่างจากการเขียนเรียงความ แต่อย่างไรก็ตามข้อมูลที่ Getkham (2001) พบว่า มีการใช้ภาษา

รูปแบบในส่วนการอภิปรายผล (Discussion) ก็ยังมีความสอดคล้องและใกล้เคียงกับผลการศึกษาในครั้งนี้ เนื่องจากว่าการเขียนเรียงความในส่วนเนื้อเรื่อง (Body) เป็นส่วนที่ผู้เขียนอธิบายข้อคิดเห็นและข้อโต้แย้งของตนอย่างเป็นเหตุเป็นผล ซึ่งการเขียนในลักษณะนี้มีวัตถุประสงค์และมีรูปแบบการเขียนที่ใกล้เคียงกับการเขียนอภิปรายผล (Discussion) ในบทความวิจัย กล่าวคือเป็นการเขียนเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ในการสร้างความเชื่อถือและเพื่อให้ผู้อ่านคล้อยตาม

(2) ปัญหาในการใช้ภาษาที่แสดงระดับความมั่นใจในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของนักศึกษา

ข้อมูลจากการวิเคราะห์งานเขียนของนักศึกษาแสดงให้เห็นว่า นักศึกษายังมีปัญหาเกี่ยวกับการใช้ภาษาที่แสดงระดับความมั่นใจ และรูปแบบของภาษาที่ใช้อย่างขาดประสิทธิภาพในการนำเสนอข้อโต้แย้งและจุดยืนที่สมบูรณ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีการนำเสนอข้อโต้แย้งแบบซับซ้อน จากการวิเคราะห์งานเขียนของนักศึกษาสามารถสรุปได้ว่า ปัญหาในการใช้ภาษาที่แสดงระดับความมั่นใจของนักศึกษาสามารถจำแนกเป็นสามด้าน คือ การใช้คำไม่เหมาะสม ปัญหาเกี่ยวกับไวยากรณ์และโครงสร้าง และการใช้ภาษาที่แสดงระดับความมั่นใจในส่วนประกอบประโยคที่ไม่ต้องการรูปภาษานี้

จากการสัมภาษณ์แบบไม่เป็นทางการจากนักศึกษาพบว่า มีสาเหตุใกล้เคียงกับสาเหตุของปัญหาข้างต้น กล่าวคือนักศึกษายังไม่มีความรู้ที่ลึกซึ้งและเหมาะสมเกี่ยวกับความหมาย ความแตกต่าง และระดับความเป็นไปได้ของภาษาที่แสดงระดับความมั่นใจ นอกจากนี้ยังพบปัญหาเกี่ยวกับด้านการใช้ภาษาที่ผิดพลาด ไวยากรณ์และโครงสร้างประโยค ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า นักศึกษายังไม่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักไวยากรณ์ และรูปแบบโครงสร้างในการใช้ภาษาที่แสดงระดับความมั่นใจในประโยค จึงควรมีการสอดแทรกความรู้เกี่ยวกับหลักไวยากรณ์และรูปแบบภาษาที่ถูกต้องในประโยคที่มีการใช้ภาษาที่แสดงระดับความมั่นใจในเนื้อหาบทเรียนรายวิชาการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ

ปัญหาด้านสุดท้ายที่พบในการใช้ภาษาที่แสดงระดับความมั่นใจของนักศึกษาคือ การใช้ภาษาที่แสดงระดับความมั่นใจในส่วนประกอบประโยคที่ไม่ต้องการรูปภาษานี้ ถึงแม้จะพบปัญหาด้านนี้ในการเขียนของนักศึกษาเพียงหนึ่งครั้งเท่านั้น และพบในงานเขียนของนักศึกษาที่มีผลการเรียนดี แต่อาจจะมีสาเหตุมาจากว่าปัญหาด้านนี้พบในการเขียนในโครงสร้างประโยคที่ซับซ้อน เนื่องจากนักศึกษายังไม่มีความเข้าใจอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับการใช้ภาษาที่แสดงระดับความมั่นใจประกอบกับลักษณะการเขียนของนักศึกษาที่มีผลการเรียนอ่อนและปานกลาง จะเป็นการเขียนแบบใช้รูปแบบภาษาที่ไม่ซับซ้อนและอาจมีการหลีกเลี่ยงการแสดงความคิดเห็นในโครงสร้างประโยคที่ซับซ้อน จึงอาจจะส่งผลให้พบปัญหาในด้านนี้เฉพาะในงานเขียนของนักศึกษากลุ่มที่มีผลการเรียนดีเท่านั้น อย่างไรก็ตามข้อสรุปเกี่ยวกับปัญหาด้านนี้ยังไม่มี ความชัดเจนและขาดข้อมูลที่เพียงพอในการอภิปราย การศึกษาครั้งต่อไปอาจวิเคราะห์งานเขียนของนักศึกษาจำนวนมากขึ้น หรือสัมภาษณ์นักศึกษาเพิ่มเติมเพื่อนำข้อมูลมาสนับสนุนข้ออภิปราย

(3) ควรมีการบรรจุเนื้อหาเกี่ยวกับการใช้ภาษาที่แสดงระดับความมั่นใจในรายวิชาการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ

จากการศึกษาครั้งนี้พบว่า ผู้เรียนยังขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ภาษาที่แสดงระดับความมั่นใจในการนำเสนอข้อคิดเห็นหรือข้อโต้แย้งในงานเขียนของตน ในขณะที่การเขียนเพื่อวัตถุประสงค์นี้มีความจำเป็นต้องใช้รูปแบบภาษาในลักษณะนี้จำนวนมาก (Hammond et al., 1992) เพื่อนำเสนอข้อโต้แย้งอย่างมีประสิทธิภาพ จึงควรมีการบรรจุเนื้อหาดังกล่าวในหลักสูตรรายวิชาการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเพื่อเป็นพื้นฐานในการพัฒนาการเขียนในลักษณะเดียวกันในรายวิชาอื่นๆ (การเขียนเพื่อโต้แย้งและจูงใจ) ในระดับสูงต่อไป

จากตารางที่ 1 จะเห็นว่า เนื้อหารายวิชาการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษแบบเดิมยังไม่มี การสอดแทรกความรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษาที่แสดงระดับความมั่นใจ

โดยเนื้อหาวิทยานิพนธ์ในบทที่ 1 และ 2 เน้นเกี่ยวกับพื้นฐานความรู้ที่เกี่ยวกับคำนามและคำกริยา แต่เนื่องจากเนื้อหาเหล่านี้ได้เปิดสอนในรายวิชาโครงสร้างภาษาอังกฤษเช่นเดียวกัน จึงควรมีการปรับลดและคงเนื้อหาที่จำเป็นและสำคัญสำหรับการเขียนเรียงความเท่านั้น ในส่วนของคำนามควรคงเนื้อหาเกี่ยวกับ Noun groups, Nominalisation และ Reference noun ไว้ เนื่องจากการเขียนเรียงความเป็นการเขียนเชิงวิชาการมีการใช้กลุ่มคำนามเพื่อเชื่อมโยงข้อคิดเห็นและข้อโต้แย้งจำนวนมาก (Biber, Gray & Poonpol, 2011) ในส่วนของคำกริยา การศึกษาที่ผ่านมา (Seetrakarn, 2017) พบว่านักศึกษาไทยยังมีปัญหาเกี่ยวกับการใช้หลักไวยากรณ์ในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษโดยเฉพาะอย่างยิ่งการเขียนประโยคในรูปกาลปัจจุบัน (Present simple

tense) โดยพบปัญหาเกี่ยวกับการเขียนเพื่อแสดงความสอดคล้องของประธานและกริยา (Subject – Verb agreement) จึงควรคงเนื้อหาในด้านนี้ในบทที่ 1

นอกจากนี้ในบทที่ 3 มีการบรรจุเนื้อหามากเกินไป ควรมีการแยกเนื้อหาเกี่ยวกับการทบทวนการเขียนในระดับย่อหน้าออกจากการสร้างความสัมพันธ์ในการเขียน (Cohesion and coherence) เพื่อไม่ให้เกิดความสับสนต่อผู้เรียน อนึ่งรายวิชานี้เป็นวิชาการเขียนเรียงความแต่นักศึกษาเสียเวลาในการทบทวนเนื้อหาด้านอื่นเป็นเวลานานเกินไป โดยได้ศึกษาโครงสร้างการเขียนเรียงความอย่างแท้จริงในบทที่ 4 ซึ่งเหลือเวลาในการฝึกเขียนน้อยเกินไป จากปัญหาที่พบทั้งหมดนี้ และอ้างอิงจากผลการวิจัย จึงขอเสนอแนะเนื้อหาการเรียนการสอนรายวิชาการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษดังแสดงในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 เนื้อหารายวิชาการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ (ใหม่)

บทที่	เนื้อหา
1	Getting ready to write Section 1: Noun groups, nominalisation, reference nouns Section 2: Subject – verb agreement
2	Revision of paragraph structure
3	Writing an argumentative essay
4	Argumentative essays with a counter argument
5	Cohesion and coherence
6	Hedging devices

ตารางที่ 4 แสดงเนื้อหาวิทยานิพนธ์การเขียนรายงานที่ปรับปรุงจากเนื้อหาเดิม โดยอ้างอิงจากผลการวิจัยในครั้งนี้ จากข้อมูลของเนื้อหาวิทยานิพนธ์เดิมที่แสดงในตารางที่ 1 จะเห็นว่า เนื้อหาในบทที่ 1 และ 2 บางส่วนอาจซ้ำซ้อนกับเนื้อหาในรายวิชาอื่น ซึ่งเป็นรายวิชาที่ศึกษาก่อนรายวิชาการเขียนเรียงความ จึงเห็นควรปรับเนื้อหาเกี่ยวกับคำนามและคำกริยาและคงไว้เฉพาะเนื้อหาด้าน

ที่จำเป็นสำหรับการเขียนเรียงความเท่านั้น เนื่องจากการเขียนเรียงความจำเป็นต้องอ้างอิงและเชื่อมโยงข้อมูลหรือข้อโต้แย้งผ่านการใช้คำนามหลากหลายประเภท จึงควรปรับลดเนื้อหาในบทที่ 2 และปรับปรุงเนื้อหาในบทที่ 1 ให้ครอบคลุมทั้งเรื่องคำนามและคำกริยา ส่วนเนื้อหาเกี่ยวกับการใช้ภาษาเพื่อแสดงระดับความมั่นใจ ควรเพิ่มเติมในบทสุดท้ายหลังจากที่นักศึกษาได้เรียนรู้

เกี่ยวกับรูปแบบการเขียนเรียงความทั้งหมดแล้วเพื่อฝึกการใช้ภาษาเพื่อแสดงความคิดเห็นหรือโต้แย้งอย่างมีประสิทธิภาพ

สรุปผลการวิจัย

งานวิจัยชิ้นนี้ศึกษาการใช้รูปแบบภาษาในการแสดงระดับความมั่นใจในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของนักศึกษาและวิเคราะห์ประสิทธิภาพในการใช้รูปแบบภาษานี้ ผลจากการวิจัยแสดงให้เห็นว่า นักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีการใช้รูปแบบภาษาที่แสดงระดับความมั่นใจในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษแต่ยังไม่มี ความหลากหลายทางด้านการใช้คำ นอกจากนี้ยังพบ ปัญหาในงานเขียนของนักศึกษาเกี่ยวกับการใช้รูปแบบ ภาษาหรือไวยากรณ์ แสดงให้เห็นถึงความต้องการของ นักศึกษาในการเรียนรู้การใช้รูปแบบภาษานี้ให้ถูกต้อง

และเหมาะสม อ้างอิงจากผลการวิจัย ผู้วิจัยได้เสนอแนะ การปรับเปลี่ยนเนื้อหาเดิมในรายวิชานี้และสอดแทรก เนื้อหาเกี่ยวกับการใช้รูปแบบภาษาที่แสดงความมั่นใจ และนำผลการศึกษามาเป็นแนวทางในการนำเสนอ ปรับปรุงเนื้อหาวิชาการศึกษาการเขียนเรียงความ

การศึกษาคั้งนี้มีข้อจำกัดอยู่บางประการ กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมการศึกษาคั้งนี้ยังมีจำนวนน้อย (19 คน) ทำให้อาจจะมีการสรุปผลที่คลาดเคลื่อน หรืออาจ จะไม่ตรงกับความเป็นจริงได้ นอกจากนี้หัวข้อที่กำหนด ในการเขียนเรียงความมีเพียงหัวข้อเดียวทำให้ผลที่ได้รับ อาจจะไม่ชัดเจน หากการเก็บข้อมูลจากการเขียนของ กลุ่มตัวอย่างกลุ่มเดิมจำนวนมากว่าหนึ่งชิ้นอาจจะช่วย ให้ผู้วิจัยได้รับผลที่ชัดเจนและระบุปัญหาในการเขียน ของนักศึกษาที่ตรงกับความเป็นจริงมากยิ่งขึ้น

References

- Academic English Online. (2012). *Features of academic writing*. England: Queen Mary University.
- Afshar, S. H., Moradi, M. & Hamzavi, R. (2013). Frequency and types of hedging devices used in the research articles of humanities, basic sciences and agriculture. *Procedia*, 136, 70-74.
- Biber, D., Gray, B. & Poonpon, K. (2011). Should we use characteristics of conversation to measure grammatical complexity in L2 writing development? *TESOL Quarterly*, 45(1), 5-33.
- Centre for Learning and Professional Development. (2012). *Hedging in academic writing*. Retrieved July 22, 2015 from http://www-di.inf.puc-rio.br/~endler/students/Hedging_Handout.pdf
- Getkham, K. (2001). *Hedging devices in applied linguistics research articles*. The 3rd International Conference on Language and Communication. Graduate School of Language and Communication, National Institute of Development Administration. December 15-16th 2011.
- Hammond, J., Burns, A., Joyce, H., Brosnan, D. & Gerot, L. (1992). *English for social purposes: a handbook for teachers of adult literacy*. Sydney: National Centre for English Language Teaching and Research.
- Hedge, T. (1999). *Writing*. Oxford: Oxford University Press.
- Hyland, K. (2005). *Metadiscourse*. London & New York: Continuum.

- Inthapat, C. (2016). Motivation theory, communicative language teaching (CLT) and English as a global language applying with task and project assigned concerning with some occupations in ASEAN Economic Community (AEC). *Panyapiwat Journal*, 8(Special Issue), 310-320.
- Kulprasit, W. & Chiramanee, T. (2013). Using journal writing with peer feedback to enhance EFL students' writing ability across proficiency levels. *PASAA*, 45, 91-112.
- Mei, S. W. (2013). Certainty judgements and the status of propositions in undergraduate essays. *RELC Journal*, 44(3), 279-302.
- Padgate, W. (2008). Beliefs and opinions about English writing of students at a Thai university. *PASAA*, 42, 31-54.
- Seetrakarn, Y. (2017). Teacher perceptions and course development: A case study. *Journal of Humanities and Social Sciences Burapha University*, 25(47), 243-265.
- Syananondh, K. & Padgate, W. (2005). Teacher intervention during the writing process: An alternative to providing teacher feedback on EFL academic writing in large classes. *PASAA*, 36, 67-87.
- The ASEAN Charter. (2007). *Charter of the association of Southeast Asian Nation*. Retrieved July 22, 2015, from <http://asean.org/wp-content/uploads/images/archive/publications/ASEAN-Charter.pdf>

ภาคผนวก ก ตัวอย่างงานเขียนของกลุ่มตัวอย่าง (นักศึกษา D)

นักศึกษา D	ตัวอย่างงานเขียน	จำนวนคำ	จำนวน Hedges
Introduction	<p>People can choose many types of clothes to wear. Clothes are the important things for people to keep their body warm. They can also indicate their personalities because the way that people dress is different. They can choose what they want to dress to show their personalities. In my opinion, I agree with this topic and I have three reasons to support my opinion. The reasons are the different unique styles of people, the influence of cultures and religions and the age of people.</p>	84	3
Body	<p>First of all, people dress different clothes to reflect their unique styles. Uniqueness could show characters of people. People have different styles so the way that they dress is different too. Different styles of each person depend on their fondness to choose clothes. For example, some people may choose costume from color tone, size or pattern design, because they want to reflect their need to dress. These selections can indicate their characters and personalities. Most people would dress in their own way because they do not want to be like the others. Therefore, unique style is important part of people to have confidence to choose the way that they dress. Secondly, the influence of cultures and religions may control the way that they wear. There are many rules in some cultures and religions for their people to dress such as Islam. People who believe in this religion are called Muslim. Most of them will dress in the same way. The way that they dress is different from the other religions. The other religions do not force their people to dress in identical way. The same way of Muslim is dressing up clothes completely especially women. They always put on clothes in the same pattern. It can reveal others know their background and where they come from. As a result, cultures and religions can indicate their personalities. Finally, the age of people may influence their personalities from the way that they dress. People have different age so the way that they dress is also different. When people are young the way that they dress depends on fashion, because at the age they still have slim body and confidence so they would not concern about what they dress. When they are old they would worry about clothes to wear. They do not have slim body as they are young so they have no confidence. So, they consider the time and place when they dress. It is important for everyone to concern about occasion when they are adult.</p>	336	11
Conclusion	<p>In conclusion, there are many reasons why we can indicate personalities of people from the way that they dress. Everyone has freedom to select what they want to wear to show their characters. However, clothes can indicate personalities of people but cannot judge their values. In addition, when people dress, they should consider the situation.</p>	55	4
รวม		475	18

Name and Surname: Yupaporn Seetrakarn

Highest Education: Ph.D., Macquarie University, Sydney, Australia

University or Agency: Rajamangala University of Technology Isan, Khon Kaen Campus

Field of Expertise: Discourse Analysis, English Language Teaching (ELT), Genre Studies

Address: 150 Srichan Rd., Meuang, Khon Kaen 40000

